

[Kofod-Svendsen]

derstregte, at der er tidligere arbejdsministre, der enten skriftligt eller mundtligt har henvendt sig til udvalget for forretningsordenen og udtrykkeligt har ønsket at blive fritaget for en generel anklage. Her vil jeg med formandens tilladelse citere den tidligere arbejdsminister Lauge Dahlgaard fra bilags-hæftet, side 63:

»Som en af dem, hvis navn ofte er blevet nævnt i forbindelse med dagpengesagen, tillader jeg mig herved at henlede udvalgets opmærksomhed på denne side af sagen, der jo ikke alene drejer sig om ansvar i juridisk forstand, men også om enkeltpersoners gode navn og rygte. En summarisk behandling af sagen vil uundgåeligt medføre, at den enkelte minister og embedsmand i offentlighedens øjne kommer til at stå som ansvarlig/medansvarlig ikke blot for egne eventuelle fejl og forsømmelser, men også for eventuelle fejl og forsømmelser begået af andre.

Jeg tillader mig derfor at fremhæve, at hensynet til individuelle retsbeskyttelses-synspunkter tilsiger, at den videre behandling af dagpengesagen sker på en måde, der bedst muligt sikrer, at de enkelte involverede ministres og embedsmænds ansvar i perioden 1968-84 bliver belyst så konkret og præcist, som det lader sig gøre.

Med venlig hilsen
Lauge Dahlgaard.«

Dette ønske mener jeg bedst imødekommes ved en kommissionsdomstol, og jeg husker, at hr. Svend Auken umiddelbart efter, at det stod klart, at der var et flertal for en kommissionsdomstol, udtalte, at det var fint.

Han sagde i TV-Avisen, så vidt jeg husker, at sandheden er bedst til at afsløre mytedannelser. Derfor hilste hr. Svend Auken en kommissionsdomstol velkommen.

Men når hr. Svend Auken bakkede en kommissionsdomstol op, hvorfor går socialdemokratiet og ikke mindst dets ordfører, hr. Ole Espersen, så så stærkt imod en kommissionsdomstol?

Dohrmann (FP):

Fremskridtspartiet mener fortsat, at landsdommer Niels Larsens lange redegørelse er rigeligt grundlag at rejse en rigsretsanklage på. Ingen partier har støttet os i dette synspunkt, på trods af at alle erkender, at de

mange millioner kroner, statskassen har mistet i dagpengeskandalen, er et tab, der er sket på ulovlig vis.

Derfor er det store spørgsmål fortsat, om alle skal være lige for loven. Uden for Christiansborg er hverdagen således, at hvis nogen bevidst eller ubevidst begår ulovligheder, sker der i mange tilfælde politianmeldelse, der bliver rejst anklage, og den pågældende bliver dømt og straffet.

I denne sag, hvor som sagt alle erkender, at der er begået ulovligheder, er sagen en helt, helt anden. Jeg har siddet her i dag og lyttet til, hvordan jurister fra socialdemokratiet og fra det konservative folkeparti på skift har overfaldet hr. Bernhard Baunsgaard. Hvorfor? Fordi hr. Bernhard Baunsgaard i denne sag efter min mening – og jeg har såmænd mange gange kritiseret hr. Bernhard Baunsgaard – forsøger at varetage menigmands interesser. Det vil juristerne, de kloge, ikke acceptere. Her er en sag, der skal holdes skjult, skal gemmes hen, ikke må komme frem i offentlighedens søgelys, og så overfalder man først og fremmest den, der har gjort sit til, at sagen nu forhåbenlig bliver ordentligt belyst.

Det har egentlig været ret deprimerende at opleve hele hændelsesforløbet. Vi har set, hvorledes først og fremmest socialdemokratiet og det konservative folkeparti har støttet hinanden i deres anstrengelser for, at sagen endelig ikke skulle komme for langt frem, endelig ikke skulle undersøges alt for grundigt. Det er det indtryk, man har fået, og det giver da mig den bestemte fornemmelse, at de to partier har indgået en intern aftale, og at holdningen i de tre andre regeringspartier, som det konservative folkeparti er sammen med, kommer meget på tværs, og det synes jeg absolut ikke tjener det konservative folkeparti til ære, uanset at den nuværende arbejdsminister kommer fra dette parti. Når der dukker den slags sager op, må det være i alles interesse at få sagen ordentligt belyst, hvis man ellers er en smule interesseret i, at dette hus også holder sin egen sti ren.

Der er blevet stillet spørgsmål igennem årene. Der er givet vildledende svar. Jeg er stadig væk ikke et øjeblik i tvivl om, at alt, hvad der er foregået, er sket bevidst. Det kan jeg roligt stå heroppe og sige. Jeg nægter at tro på, at nogen arbejdsminister kan sidde på denne post og være fuldstændig uvidende